

μικὸ Δελτίο, ποῦ μοῦ χάλασε τὸ γιαννάκι. Ποιὸς θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ τώρα ἐμένα;

Μονόλογος λασπομένου. Νὰ γλυστρήσῃς νὰ πέσῃς κάτω, νὰ σὲ βλέπουν οἱ ἄλλοι νὰ γελοῦν καὶ νὰ πηγαίνῃς εὐ στὸ σπῖτι σου λασπομένος. Ἰδοὺ κοινωνίας κατὰστασις, ἂν ᾔνε κατὰστασις αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι. Πέρντιο!

ἽΟ ἄνδρας. — Καλὲ γυναῖκα, ἀνοιξε τὴν ὀμπρέλα σου, θὰ χαλάσῃς διακόσων δραχμῶν φόρεμα.

Ἡ γυναῖκα. — Καὶ τὴν ὀμπρέλα ποῦ ἔχει δώδεκα δραχμὰς δὲν τὴν λές;

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ.

Πέρνουν παντοῦ καὶ δίνουν ἢ ὑψηλαῖς κουβέντες περὶ τοῦ ἂν οἱ Ἄγγλοι τὴν Αἴγυπτο θὰ πάρουν, καὶ ἀκοῦς τῶν καφφενείων τοὺς σοβαροὺς λεβέντες γιὰ τὴν σοφὴ Εὐρώπη μὲ στόμφο νὰ λιμάρουν. Ὁ Ἀραμπῆς, οἱ Τούρκοι, ὁ Σέϋμουρ, οἱ Γάλλοι, τὴν κοφτερὴ μας γλῶσσα ἐτρόχισαν καὶ πάλι.

Κάθε Ῥωμηὸς γνωρίζει ὁ Γιάδστων τί θὰ κάνη, τί σκέπτεται ὁ Βίσμαρκ καὶ τί ὁ Φραισινέ! ὁ νοῦς τῶν Πανελλήνων σ' ὅλο τὸν κόσμον φθάνει, καὶ τόσας προφητείας ἀκοῦς ὅτ' ὁ καφφενέ.

Ὅλοι προφῆται, μάντεις, σοφοὶ οἰωνοσκόποι, προλέγουν τί θὰ γίνη ὁ Τούρκος καὶ ἡ Εὐρώπη.

Εἰξεύρουν τί γυρεύει καὶ ὁ Ἀραμπῆς ὁ Μπέης, τὰ σχέδια τοῦ κόσμου καὶ τῆς διπλωματίας, τί σκέπτεται ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Δαχωμένος, τί ὁ Καλακαούας καὶ ὁ Σάχης τῆς Περσίας. Τίποτα δὲν ξεφεύγει τὸ ἔξυπνό μας μάτι, καὶ ἐμπρὸς σ' ἐμὰς σαστίζει νοῦς κάθε διπλωμάτη.

Γνωρίζουμε τὸν κόσμον τί ὄνειρα ἀνάβουν, μὰ κρῖμα ποῦ δὲν ἔχουν οἱ Ἕλληνες στρατούς, τὰ σχέδια τοῦ κόσμου ἀμέσως νὰ προλάβουν, νὰ σφάζουνε καὶ ἐκείνους, νὰ σφάζουνε καὶ αὐτούς. Τί ὠφελεῖ ὁ Ἕλληνας τὰ μέλλοντα νὰ ξέρη, ἀφοῦ μὴ λύσι σ' ὅλα δὲν εἰμπορεῖ νὰ φέρη;

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει καὶ νὰ μὴ λέγῃ καὶ, καὶ ἀπάνω ὅτ' ἀτραπέζια γροθιάς νὰ μὴ κτυπᾷ. ὦ! πρέπει νὰ φωτίζῃ τὸν κάθε διωλωμάτη... ἀφοῦ γιὰ ὅλα ξέρει, γιὰτί νὰ σιωπᾷ; Καὶ ἔπειτα ἂν μὰς λείψῃ καὶ ἡ δύναμις τῆς λίμας, εἰ! τότε πᾶν τί ἄλλο θὰ μένη μὲς ὅτ' ἡ γῆ μας;

Ἐμπρὸς, Πανελλήνές μου, ἡ γλῶσσα σας μὴν παύῃ, τῆς ὑψηλίου ὅλης προλέγετε τὰς τύχας,

σὲ σπᾶσω στῆς κοντακιάς.

Φεύγω, ἱκανοποιημένος, ὅτι δὲν μ' ἔφερον στὴ κατῶγα.

Πληροφορηθεὶς τὰ συμβᾶντα ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Σπυρο-Μήλιος ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ αὐτοπροσώπως ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη ἀφελέστατα, ὅτι, ἐπειδὴ οἱ πολῖται ἠνώχλουν αὐτὸν ζητοῦντες ὅπλα, ἤναγκάσθη νὰ στήσῃ τὰ πυροβόλα πρὸς ἐκφόβισιν καὶ ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν.

Ὁ ὑπουργὸς ἐφάνη μὲν ἐπαρκεσθεὶς εἰς τὴν δικαιολόγησιν τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ἔδωκεν ὅμως αὐθωρεὶ διαταγὰς, ὅπως ὁ στρατὸς μείνῃ ἐν τοῖς ὅπλοις παρατεταγμένος εἰς τὰς αὐλὰς τῶν στρατῶνων.

Τὴν ἐνδεκάτην οἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ τὰ καφφενεῖα κλειδιά. Περιπολίαι ἐπλήρουν τὴν πόλιν.

Φεύγων κατ' ὁδὸν συνήντησα τὸν βιβλιοπώλῃ Νάκην μετὰ δέκα ἄλλων ὀπλισμένων. Εὐρέθη μπροστά μου διὰ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ ἕκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἐκεῖ παρὰ τὴν Χρυσοσπηλιώτισσα μὰς συναντᾷ εἰς ἱππεὺς ἀνθυπασιστῆς μετὰ κλητῆρων καὶ Χιμαριωτῶν ἐνόπλων.

— Ἄλτ, βοᾷ. Ποῦ πᾶτε, τέτοια ὥρα; Τί ὅπλα εἶνε αὐτά; Κάτω τὰ ὅπλα.

— Κάτω σεῖς, ἀπαντᾷ ὁ Νάκης.

— Βαρεῖτέ τους.

Τὸ πρῶτον ἐπαναστατικὸν μπατατράκ ἐδόθη. Ὁ Νάκης ἐπληρώθη καὶ ἐγὼ εὐρέθη τρυπωμένος καὶ ζαρωμένος σὰν γάτος, τρέμων ὅλος εἰς τὰ σκαλοπάτια ἐνὸς ὑπογείου. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ βγάλω οὔτε τὸ κεφάλι μου ἔξω, ὅτε βλέπω ἕνα σπανὸν νεανίσκον διαβαίνοντα, μαυροντυμένον καὶ μὲ ἕνα κόκκινο φιόγκο στὸ στήθος. Τότε ξετρώπωσα σὰν τὴν χελῶνα.

— Παλληκάρι, τοῦ εἶπα, βαροῦν ἡ περιπολῖαι;

— Ντροπὴ σου, μ' ἀπαντᾷ, εἶσαι Ἕλληνας οὐ ἢ Μаме-λούκος.

Ἡ φωνὴ τοῦ μοῦ φάνη γνωστὴ. Ἐπῆρα θάρρος καὶ βγῆκα, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ εὐγαινα.

Ἱππεῖς διέτρεχον ξιφῆρεις τοὺς δρόμους κραυγάζοντες τὸ σύνθημα ἐπαναστατικόν:

Ζήτω τὸ ἔθνος.

Τὰ χάνω. Τρέπομαι εἰς φυγὴν. Πίσω μου ἕνας καθελάρης! — Μωρὲ στάσου, μοῦ φωνάζει. Στὰ πόδια ἐγώ. Ἐπῆρα νὰ πεθάνω.

Δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶχα φθάσει, ὅτε ἀκούω σάλπιγγας ἠχοῦσας βῆμα ταχὺ, ταχύτερον καὶ ἀπὸ τὸ σάλπισμα τὸ ἱστορικὸν τοῦ τάγματος τοῦ Μαυρομιχάλη, καὶ εἶτα τὸν λόχον τῶν σκαπανέων τροχάδην βαίνοντα μὲ προτεταμένους λόγχας. Καὶ ἦτο κατ' οὐλαμούς. Ὅπου καὶ ἂν ἐχωνόμουν θὰ μ' ἐπερνᾶν σάβρα. Ἐκεῖ, μὲς τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου κακάρωσα. Διέρχεται ὁ λόχος, διανοίγουν ὁλίγον οἱ στρατιῶται, μοῦ κάμουν τόπο, ἀλλ' ὅλοι ἐκεῖνοι

κί' ἴσως ὁ κόσμος νέας καταστροφὰς προλάβῃ,
κί' ἀδειάζετε ποτήρια ὀρεκτικῆς μαστίχας.
Φανήτε μὲ τὰ λόγια τοῦλάχιστον σωτῆρες,
ἀφοῦ παράδες λείπουν, στρατοὶ καὶ στόλων μοίραις.

Σταθῆτε νὰ καθίσω κί' ἐγὼ εἰς τὸ τραπέζι,
κί' ἐγὼ παντοῦ προβλέπω κατακλυσμούς κί' ἀντάρα,
τὴν Αἴγυπτο ἀφεύκτως θὰ πάρουν οἱ Ἑγγλέζοι,
καὶ στοίχημα σὰς βάζω γιὰ τοῦτο μιὰ δεκάρα.
Κί' ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα καὶ κἄτι παραπάνω,
κί' ἐγὼ μὲ προφητείαις ἔμπορῶ νὰ σὰς τρελλάνω.

Souris.

ΙΣΤΟΡΙΑ.

Αἰτίαις θεωρίας.

*Καπετὰν-Γιάννη Τζελαλή μ' ἀμὰν, Καλαμπακομάχου
τουρκοσκοποστοῦ, θερμιοτομάχου, ἐλευθερίας προμά-
μου καὶ ἄλλων πολλῶν ἡρωϊκῶν διαπράξεων.*

Πρὸς τὴν κυρίαν Διεύθυνσιν Μὴ Χάνεσαι.

Δὲν εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸν ἔγραψε τοῦ κεφαλιοῦ του ὁ

ἐπιφυλλιδιογράφος τῆς εὐγενείας σας τὸν πόλεμο ποῦ-
κανα μὲ τὸν Λεωτσάκο, κάτω στὰ Θερμιά, ἀλλὰ ὅπως
σοῦ τὸν λέω γὼ ἐνεκα ποῦ μοῦ ἀφαίρεσε τὸ καλλίτερο
φύλλο τῆς ἱστορίας μου, γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὴν ἐπιφυλ-
λίδα ἀλλοιωτικά.

Λέγει, ὅτι μόνον 50 Ὑδραιοφάριανοὶ πῆγαν μὲ τὸν
Λεωτσάκο, στὴ Κύθνο καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ ἀναφέρῃ ἐ-
μένα καὶ μόνο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι Ὑδραιοφάριανός, ἐ-
μένα μὲ τὴ μισή μου φουστανέλλα, μὲ τὴν καμπουρωτὴ
πάλλα μου, τὰ τσαρούχια μου τὰ φουντωτὰ, τὸ τσεμ-
πὲρι καὶ τὸ καρυφύλλι μου τὸ περδικοσκοτόστρο, τὸ
κόκκινο πανταλόνι μου, μὲ τὸ κόκκινο φέσι τοῦ Τσα-
τσου, καὶ μὲ τὰ Κρητικὰ ποδήματα, εἰς τρόπον ὥστε
ἔτρεμα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅταν ἐβλεπα τὸν ἀρειμάνειον ἐ-
αυτόν μου στὸ καθρέπτη.

Πρῶτον, ὄχι 50 ἀλλὰ 200 στρογγυλοὶ ἐπήγαμε μὲ
τὸν Λεωτσάκο καὶ παραπαχθήκαμε μάλιστα ὅλοι μας
εἰς τὴν μάχη, ἀλλ' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ ἔχωμε του-
φέκια ὑποστηρίξαμε τὴν υποχώρησί μας φεύγοντες. Δεύ-
τερον. Ἡ Ἀμαλία δὲν ἦλθε πρῶτον εἰς Σύρα, ἀλλὰ περ-
νόντας ἀπὸ τὰ Θερμιά μᾶς εἶδε καὶ ἦλθε νὰ μᾶς τσακώ-
σῃ. Τρίτον. Ὁ Γιάννης ὁ Μυλωνᾶς ἀπεράσας ὡς ναύτης
στὴ Καρτερία ἔφερε τὴν εἰδησιὶ στὴ Σύρα, ἡ Ἀμαλία ἦλ-
θε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἄραξε στὸ Φανάρι, γιὰτὶ οἱ Συ-
ριανοὶ ὑπὸ τὸν Γιαννουκάκον καὶ ἄλλους ἀντάρτας ὥχυ-
ρωμένοι στὸ τελωνεῖο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τῆς μπάλες τῶν
πετσιῶν φοβέριζαν νὰ τὴν βουλιάξουν μὲ ἄδεια τουφέκια.
Πρῶτον. Ἦταν μάλιστα καὶ ἑφτά Θηραῖοι μὲ δύο ἄλλους

οἱ κινούμενοι γρόνθοι τοῦ βῆμα ταχὺ, κατέβαινον εἰς τὰ
πλευρά μου. Κάνεις δὲν μοῦ μίλησε, ἐκτὸς τοῦ οὔραγού,
ὅστις λαχανιασμένος μὲ ἐξεσφενδόνισε ἕνα :

— Γαῖδοῦρι ! Τόρα ἔρεθθηκες, νὰ ἔρεθῇς καὶ σὺ μπρο-
στά μας.

Τί εἶχε συμβῇ ; Τὸ ἱππικὸν στασιάζαν ἐξῆλθε τοῦ
στρατῶνος ζητωκραυγάζον ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, οἱ δὲ σκαπα-
νεῖς φθάσαντες εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ ἠνώ-
θησαν μετ' αὐτοῦ. Εἶχον καὶ οὗτοι στασιάζει. Ψυχὴ
στοὺς δρόμους, ἄλλως ἦτο καὶ μεσονύκτιον. Οἱ πολῖται
προέκυπτον τῶν παραθύρων, ὅλοι ἄγρυπνοι καὶ ἔντρομοι.
Τὸ τάγμα τοῦ πεζικοῦ, τὸ ὑπὸ τὸν Καρνάλην ἔμεινεν οὐ-
δέτερον, ὅτε περὶ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον
ἠκούσθη ἡ μουσικὴ αὐτοῦ παιανίζουσα τὸ ἐωθινόν. Ἐπα-
νέστη καὶ τοῦτο. Τότε διεχύθησαν οἱ πολῖται εἰς τοὺς
δρόμους, ἠνοίχθησαν αἱ ἀποθήκαι καὶ ἐγένοντο τὰ ὅπλα
ἀνάρπαστα. Τὴν πρωίαν ὁ λαὸς εἶχε συναθροισθῇ ἔνοπλος
πρὸ τῆς Γερουσίας, ὁ δὲ Δεληγιώργης ἀνελθὼν ἐπὶ τῶν
βαθμίδων ἐξεφώνησε λογίδριον, ὅπερ κατέληξε μὲ τό :

Κάτω ἡ δυναστεία τοῦ Ὀθωνος.

Ἡ φωνὴ του ἐπνίγη ὑπὸ τῶν ζητωκραυγῶν, ὅτε ἔφθα-
сен ὁ Δῆμαρχος μετ' ἐνόπλων, βοῶν :

— Πολῖται ! Στὸν Πειραιᾶ. Ὁ Ὀθων ἐφθασε.

Καὶ ἐγένετο ἔξοδος Ἀθηναίων καὶ μετοικεσία αὐτῶν
εἰς Πειραιᾶ, οὗτινος ἄπασαν τὴν προκυμαίαν ἐπλήρωσαν.

Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε. Ὁ Ὀθων ἔλαβε τὰ θλιβερά
μαντάτα παρὰ τῆς σταλείσης ἐπιτροπῆς καὶ εἶπε :

— Ἄν ὁ στρατὸς ἐστασιάσεν, ὁ λαὸς μου μὲ θέλει.
Θὰ ἐξέλθω.

— Δὲν εἶνε πλέον, Ὀθων, εἶπεν ὁ Δεληγιώργης, ἰσχὺς
σου ἡ ἀγάπη τοῦ πρώην λαοῦ σου. Νὰ φύγῃς.

Ὁ πλοίαρχος τῆς Ἀμαλίας διέταξε νὰ ζητωκραυγάσῃ
τὸ πλήρωμα ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα ἔμει-
νε βωδόν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ὀθων καὶ Ἀμαλία ἐν μέσῳ γιου-
χαῖσμων ἐπεβιβάζοντο ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς Σκύλας, ἐνῶ ἔ-
πιπτε νεκρὸς ὑπὸ λιθοβολισμῶν ὁ φρούραρχος Πειραιῶς ὁ
ἀρνηθεὶς νὰ ζητωκραυγάσῃ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους.

Μετ' ὀλίγον κατελήφθη ἡ Ἀμαλία, ἡ δὲ φραγκοφορε-
μένη Μαριγούλα, μὲ τὸ κόκκινο φουστάνι, — ἦτο ἐκείνη
μετρημφιεσμένη, ποῦ μὲ βρῆκε τὴν νύκτα, — ὑψούσα τὴν
ἄνευ στέμματος σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐπὶ τοῦ
ἱστοῦ, εἶπε :

— Μετονομάζω τὸ πλοῖον τοῦτο Ἑλλάδα.

— Μαριγούλα, φωνάζω. Σὺ ἐδῶ ;

— Δὲν ὀνομάζομαι Μαριγούλα, ἀλλ' Ἑλευθερία.

Καὶ ἔψαλεν ὁ λαός :

Μὲ τὸ κόκκινο φουστάνι

Καὶ σημαία ἐρυθρά,

Ἡ θεὰ μας ἀνεφάνη,

Ἡ φιλότατη Λευθερία.

ΤΕΛΟΣ.

Παληάνθρωπος.